

melse foreslog læreruddannelsesudvalget i erkendelse af vanskelighederne ved et sådant subjektivt skøn ændret til, at der efter seminariets vurdering ikke må foreligge omstændigheder, der tyder på, at aspiranten vil være uegnet til lærergerningen. I denne form blev egnethedsbetingelsen optaget i lovforslag I.

I undervisningsministeriet har man på ny overvejet spørgsmålet om adgangen til læreruddannelsen og er herved nået til følgende to hovedsynspunkter: at den kommende foruddannelse ikke må blive en blindgyde, men bør give adgang også til andre videregående uddannelser, og at der ikke bør stilles sådanne personlige betingelser ved indgangen til lærerstudiet, som ikke er almindelige ved andre videregående uddannelser. I konsekvens af det første hovedsynspunkt har man fremsat det særlige lovforslag om højere forberedelseseksamen, hvorefter foruddannelsen kan sigte også på andre videre uddannelser end seminariernes — og også foregå andre steder end på seminarierne. Ud fra det andet hovedsynspunkt, der har sin baggrund i en række problemer i forbindelse med optagelsen til seminarierne, som har eksisteret igennem flere år, og som har tilspidset sig ved optagelsen i sommeren 1965, har man udeladt bestemmelser om særlige krav med hensyn til aspiranternes vandel og egnethed af det hermed fremsatte lovforslag om læreruddannelsen. En lærerstuderendes uegnet vil i langt de fleste tilfælde give sig udslag i det faglige standpunkt, navnlig i de pædagogiske fag og herunder igen navnlig i faget praktisk skolegerning. En sortering efter egnethed vil således ske ved de prøver og standpunktsvurderinger af anden art, der indgår i den foreslåede uddannelse, først og fremmest ved den i forslaget § 8 omhandlede forprøve og den dertil knyttede mere almindelige vurdering af standpunktet. Et skøn over de personlige egenskaber med specielt henblik på virksomheden efter uddannelsens afslutning synes ikke at burde udøves i selve læreruddannelsen, men må, som det er almindeligt også inden for andre felter, hvor der anvendes arbejdskraft med en særlig uddannelse, påhvile de myndigheder, der til sin tid skal tage stilling til spørgsmålet om ansættelse af de færdiguddannede lærere, og hvis endelige afgørelse først træffes efter en prøvetid.

Endnu en følge af det andet af de ovennævnte hovedsynspunkter er, at man har udeladt den særlige betingelse i 1954-loven og lovforslag I, at aspiranterne ved lægeattest skal godtgøre, at de ikke lider af nogen sygdom eller legemlig mangel, der gør dem uskikkede til at være lærer i folkeskolen. Det afgørende i denne henseende synes at måtte

være, at en aspirant ikke lider af smitsom sygdom, som gennem hans deltagelse i seminariets praktikundervisning eller ved hans undervisning i folkeskolen efter endt uddannelse kan bringes videre til eleverne, og her vil de almindelige regler, hvorefter enhver, der underviser, eller som på anden måde kommer i berøring med eleverne i folkeskolen, på forhånd skal fremlægge tuberkuloseattest, efter undervisningsministeriets opfattelse give den nødvendige sikkerhed. Hertil kommer, at man ikke ganske tør se bort fra, at den nugældende bestemmelses form kan virke hæmmende på de bestræbelser, der i øvrigt udfoldes for at give handicappede de bedst mulige uddannelsesvilkår.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5.

3. *Hovedsynspunkterne i lovforslaget.* a. Efter loven af 1954 skelner man mellem statsseminarier og private seminarier, hvilke sidste på visse betingelser kan få ret til at afholde lærereksamen med samme rettigheder som statsseminariernes (lovens § 32). Da den uddannelse, der gives på de private seminarier, ganske svarer til statsseminarieuddannelsen, har man fundet det rigtigst, at en kommende læreruddannelseslov understreger denne enhed ved at gælde direkte for alle seminarier. Bestemmelserne i nærværende lovforslag omfatter derfor både statsseminarier og private seminarier, og kun hvor de private seminariers organisationsmæssige eller økonomiske grundlag gør en særrregel nødvendig, er en sådan medtaget. I konsekvens af dette synspunkt er lovforslagets § 2 udformet sådan, at private seminarier kun, når de er godkendt af undervisningsministeren, kan betragtes som seminarier i lovens forstand og dermed give den i lovforslaget omhandlede læreruddannelse.

b. Ved udformningen af forslaget til en ny læreruddannelse har man søgt, dels at fastholde princippet om en helhedsuddannelse af folkeskolens lærere, dels at dække det behov for specialisering, som en udbygget og stærkt differentieret undervisning medfører.

Efter forslaget skal alle lærerstuderende have en sådan uddannelse i folkeskolens grundlæggende fag, at de har kendskab til undervisningen på alle folkeskolens trin og kan undervise i en række fag og følge eleverne i en årrække, således at hyppige lærerskift undgås. Samtidig skal de studerende have en videregående uddannelse på enkelte pædagogiske og faglige områder (pædagogisk speciale og liniefag), så de bliver særlig kvalificerede til at undervise bestemte elevgrupper eller give en dyberegående undervisning i visse fag, navnlig i folkeskolens øverste klasser.